

[Aksel Larsen.]

udsat for en atomvåbenkrig; det er dog under alle omstændigheder en risiko, vi må regne med, men selv hvis Danmark blev udsat for de kraftigste våben, ville der være overlevende. Her er den højtærede statsminister i overensstemmelse med sit partis hovedorgan, Aktuelt, som, kort efter at pjecen „Hvis krigen kommer“ var fremkommet, havde en karakteristik af den, som jeg gerne med formandens tilladelse vil citere lidt af. Aktuelt skriver:

„Der er ingen grund til at tro, at faren er overstået, fordi man — med eller uden dåsemad — har kunnet holde sig i live under jorden, indtil bestrålingen ikke længere er dødelig.

De overlevende, som efter dages eller ugers forløb dukker op fra hulerne, må forberede sig på en ufattelig nød og elendighed. Sandsynligvis vil hundredtusind omkomme af sult, sygdom og forgiftning fra radioaktive fødevarer og drikkevand . .

Man kan derfor lige så godt se i øjnene, at selv et omfattende civilforsvar kun i meget begrænset omfang vil kunne afbøde en atomkrigs virkninger. Den eneste måde, hvorpå man kan undgå, at hundredtusinder omkommer, og at de overlevende må leve i en jammerdal, er at undgå krigen.

Alt andet er ønsketænkning.“

Det var regeringspartiets hovedorgan, Aktuelt, der skrev sådan som sine betragtninger i anledning af pjecen, og jeg er desværre ikke sikker på, at disse betragtninger er overdrevne. Men hvis det altså går sådan — selv om man ikke skal gå ud fra, at det under alle omstændigheder vil gå sådan — er det naturligvis så meget mere nødvendigt, at man gør, hvad man kan for at sikre befolkningen, og her er jeg ganske enig med Aktuelt i, at den eneste virkelige sikkerhed kun kan findes, hvis man undgår krigen, eller hvis krigen ikke kommer her, eller hvis det i hvert fald ikke bliver en kernevåbenkrig.

Så siger den højtærede statsminister, at

vi vel ikke skal diskutere udenrigspolitik i dag, og det var heller ikke min hensigt, men han tilføjer, at regeringen i sin udenrigspolitik gør, hvad den kan for at mindske krigsfaren. Det er ikke ordret, hvad den højtærede statsminister sagde, men det var noget i den retning, der var meningen. Jeg må beklage, at jeg ikke kan slutte mig til denne karakteristik af regeringens bestræbelser. Det forekommer mig ikke, at regeringen gør alt, hvad den kan for at undgå krigsfaren. Jeg mener, at selve den omstændighed, at vi er med i en militær alliance og har et militært forsvar, der er en del af denne militære alliance, gør, at faren for at krigen kommer, og for at krigen vil berøre Danmark, er større, end den ville være, hvis vi ikke var medlem af nogen militær alliance og ikke havde noget militært forsvar. Men rent bortset derfra mener jeg, at regeringen kunne gøre noget mere for at hjælpe til en afspænding i verden.

Jeg tænker ikke alene på, at hvis regeringen og folketinget ikke havde godkendt etableringen af den tysk-danske enhedskommando, ville man dog have undladt at gøre noget, der kunne forøge spændingen, men jeg tænker også på, at der jo kommer forskellige initiativer og forslag på internationalt plan, som man kunne støtte herhjemme fra, hvis man virkelig ville gøre noget for at forhindre krigen i at komme overhovedet. Jeg tænker på sådanne planer som Rapackiplanen om en atomvåbenfri zone i Europa, der kort efter sin fremkomst, om jeg så må sige, blev udbygget yderligere bl. a. af den norske statsminister Gerhardsen, der udtrykte ønske om en ikke blot atomvåbenfri, men en militært udtyndet zone i Centraleuropa.

Jeg har ikke det indtryk, at den danske regering med energi har gjort noget for at støtte planen om en sådan zone. Jeg ved derimod, at De Forenede Nationer har vedtaget en erklæring om forbud mod brug af atombomber og brintbomber, jeg ved nok, at den ikke er helt kort, men da jeg